

The
Gaza Mono-Logues

ASHTAR Theatre
PALESTINE

(1) Ahmad Al Razzi: 1993

Innan kriget började kände jag som om Gaza var min andra mor. Hennes jord, hennes varma barm som jag kunde sjunka in i, hennes ändlösa himmel och hennes hav som sköljer bort mina bekymmer. Men idag känner jag att hon har blivit en isoleringscell. Jag har slutat att tycka att Gaza är mina drömmars land.

Vet ni varför? Inte. Då ska jag berätta hur det kommer sig. Under kriget fick sig elverket en rejäl smäll. Det var en baddare till missil som träffade den. Alla mina farbröder var hemma hos oss när elströmmen gick. Men det fanns en annan elledning som fortsatte att fungera men den låg långt borta från mitt hem. Jag gick till vår granne för att be honom om en elkabel så att vi skulle kunna dra ström till oss genom den kabeln från den andra elledningen som fortfarande fungerade. När vi väl dragit fram kabeln från elledningen och huset blivit belyst kom plötsligt vår granne in och ville ha tillbaks kabeln, Istället för att låta oss få el genom denna kabel ville han ta tillbaka den och dra den till sig själv. Det blev ett jättebråk mellan mig och honom.

Under ett krig tänker var och en bara på sig själv.

Under det här kriget fanns det folk som hade 20 säckar mjöl och gasleverans medan andra inte hade ens en brödmula och om de här människorna tiggde en enda brödlimpa så fick de ingenting. Många människor förvarade sina matförråd bakom lås och bom och bestämde sig för att inte ge något till någon annan. Men det fanns också goda människor som hjälpte andra.

Tillbaka till vårt elektriska problem. Vi vägrade att ge honom tillbaka hans kabel och för första gången upptäckte jag hur giriga vi kunde vara... men vi fick vårt straff. Huset bredvid oss bombades och sprängdes i två delar. Ena halvan föll på vårt hus och vi flydde och lämnade efter oss båda elkabeln och packade alla våra saker och flydde hem till min farbror som bodde i närheten av den stadsparken.

Min farbrors hus låg nära regeringsbyggnaden. På kvällen började folk prata om att regeringsbyggnaden kanske skulle bombas och om det hände så skulle min farbrors hus flyga i luften och vi med det. Vi satt och visste inte vad vi skulle göra och vart vi skulle ta vägen. Min far försökte lugna ner oss och sade ”var inte rädda. Ingenting kommer att hända oss”. Vi fortsatte att vara oroliga och hörde missilangreppen och explosionerna ända till klockan tolv på natten men min far fortsatte att säga ”var inte rädda... var inte rädda”. Helt plösligt sade han., ”följ med mig! Vi ska tillbaka till vårt hus”. Och jag såg att han skakade i hela kroppen. Våra kroppar började också skaka. Min mor skrek högt i sin förtvivlan medan min farbror höll tyst. Hur som helst så flydde vi mitt på natten tillsammans med min farbrors familj.

Vi skyndade oss tillbaka till vårt hus. Än idag kommer jag inte ihåg på vilken plats vi sov och hur vi lyckades somna. Det viktigaste var att vi kom längre bort från regeringsbyggnaden. Vi insåg snabbt att vår granne hade tagit tillbaka elkabeln. Vi

tillbringade natten i mörker medan det lyste från grannhuset. Jag kände då att han gjorde rätt när han tog tillbaka elkabeln.

Men min far blev besatt av kablar och kontakter. Han tog hem 3 st. elkablar, 6 st. kopplingsdoser, två eldrivna kastruller, 20 st. neonlampor, 20 ljuspaket, 6 lådor med konserver, 10 paket lampor, 6 st. ficklampor och två kartonger radiobatterier. Vi levde i krigssituation och måste ha reserver tills Gud hjälpte oss ur knipan,

Jag fick värsta komplex även jämfört med andra i samma situation. Innan kriget var jag generös, eller man kan säga att jag inte uppskattade saker till deras egentliga värde. Men efter kriget så blev jag helt förändrad. Jag blev rädd om den minsta lilla sak. Men jag trodde aldrig att det skulle komma en dag när jag inte får tag på en vatten droppe eller en brödbit. Jag blev helt förändrad. När jag gör te så lägger jag mycket sparsamt med socker i, och om jag delar en brödlimpa så åt jag inte upp hela delen.. Jag har helt enkelt blivit en riktig snåljåk. Min far säger jämt att Ahmed alltid har sina fickpengar med sig. Självklart har jag det eftersom jag sparar mina fickpengar ifall det blir krig på nytt!

Jag kände som om jag var gift och hade tio barn. Jag blev rädd för livet. Jag blev rädd för allting, även för minsta sak.. Jag blev orolig hela tiden och kände som om Gaza var en stad som är byggd på kvicksand. De här tankarna är säkert tokiga men ingen kan förstå sig hur det är när vad som helst kan hända när som helst i det här landet och att det är ett land där drömmar blir sanna också. Allt är så tokigt i detta tokiga land. Det finns helt enkelt ingen logik här.

I Kina bor en tredjedel av världens befolkning. Alla arbetar som myror och producerar hela tiden.. skor och tröjor. Gaza tror att det ger mat åt hela världens folk och att alla världens länder hoppas på Gaza men Gaza låtsas som om ingenting har hänt. I själva verket är Gaza fyllt med fattigdom och det finns folk här som plockar sin mat från sophögarna.

Det värsta är att det går bakåt för oss hela tiden och det som är ännu värre är att det inte finns något som kan hindra oss från att hamna i avgrunden. Men avgrunden har en botten medan Gazas avgrund är bottenlös.

Jag drömmer om att få uppleva en enda dag i frihet och jag tror inte att detta är en så pass stor dröm att den aldrig kan bli verklig. Men det blir svårt att tro att den kan bli sann. Jag drömmer också om att vi kan laga sprickan mellan de olika palestinska organisationerna. Det är den sprickan som gör att vi har fått en delad personlighet.

Jag har tröttnat på att gå och fundera men jag kan inte sluta fundera. Men hur som helst kommer det att bli en lösning en vacker dag.. Hej då, chefen!

(2) Ahmad Taha: 1996

Under hela mitt liv har jag tänkt att Gaza är det största landet i världen och den vackraste platsen på jorden. Men en dag följde jag med min far till Jaffa och när jag kom tillbaka till Gaza blev jag helt förvirrad! Jag kände att Gaza är litet som ett synålshål och att det inte alls är vackert. Därefter kände att Gaza bara blir sämre och mindre. Ingen kunde längre andas i Gaza och till råga på allt är vi förbjudna att resa.

Varje gång jag går på Gazas gator känner jag som om jag höll på att kvävas. Bilden av Jaffa lämnar inte mina tankar. Jag sade till mig själv att vi befinner oss i en helt annan värld i Gaza. Därför går jag alltid till stranden, eftersom jag känner att stranden inte liknar Gaza. Jag skriver mitt namn i sanden och sedan kommer vågorna och suddar bort det.

Innan kriget ville jag bli elektronikingenjör men efter kriget började jag hata gå i skolan. Jag känner nu att jag aldrig kommer att bli något viktigt i hela mitt liv. Och om jag ändå skulle bli något så kommer inte jag att ha någon betydelse. Det finns inget som betyder någonting i detta land. Som bäst kommer jag att bli en blomma ovanpå en soptipp.

När bomberna började falla fick skoleleverna i Gazas skolor gå hem men inte eleverna i vår skola. Vår rektor var så noga med närvaron att han inte lät oss gå hem. Helt plötsligt gick alla elever ute på skolgården och började skrika slagord. Det konstiga var att jag gick i Al Zaitouna-skolan, som ligger alldeles i närheten av passmyndigheten. Detta betyder att första raketsmällan kommer att träffa passmyndighetens byggnad. Och så blev det! En del av raketerna flög och träffade det största trädet på skolgården och delade trädet i mitten, som om det vore en tändsticka. När vi såg vad som hände flydde alla från skolan, elever, lärare och den hårda rektorn också..

Jag tänkte att trädet var den enda martyren som jag kommer att se under kriget. Men under den korta tiden som det tog att komma hem hade jag sett fyra martyrer som låg döda på vår gata. Det kändes som om de väntade på mig för att säga adjö till mig. När jag blev klar med att ta avsked från dem så tillkom tre nya döda martyrer från samma familj på vår gata. Vi hann knappt begrava dessa och komma hem förrän våra närmaste grannars hus (Abu Hashems hus) fick en fullträff av en missil som suddade bort hela huset från kartan.. och alla som fanns i huset dog. Jag blev mest ledsen över de små flickorna som dog.

Jag kände som om kriget riktades bara mot mig bland Gazas befolkning. Jag såg döda människor hela tiden från tidiga morgontimmar.

På Al Shifas sjukhus såg jag en syn som jag aldrig kommer att glömma. Det låg hundratals döda kroppar.. en blandning av köttslamsor, benpipor och blodpölar. Man kunde inte skilja om kroppen tillhörde en kvinna eller en man och inte heller kunde man se om det var ett barnskvarlevor. Kötthögar på sängarna överallt. Många människor skrek och grät och de visste inte vart deras barn, hustrur eller män tagit vägen.

När jag gick från sjukhuset kunde jag inte somna. Jag var uppe hela natten eftersom jag var rädd. Jag trodde att det var bara under den natten som jag skulle få svårt att somna.. Men än idag ser jag allt framför mina ögon och jag kan fortfarande inte sova..!

(3) Ashraf Al Sousi 1994

Alla barn i vårt kvarter tyckte om honom. Han var mildare än en västanfläkt. När han fick sin veckopeng från far så gav han den till mig.

Alla människor älskade honom. Hans kamrater kom och han gick med dem till skolan. De sprang med lätta steg som om de var fjärilar och flög över marken som om de var fåglar.. precis som om hela världen var skapad för deras skull..

De israeliska stridsflygplanen cirklade i luften. Det förarlösa planet (Drönarens) oljud lät som ett vilddjur som var på väg att anfalla sitt byte.

En bil med efterlysta personer körde på Al Yarmaouks gata. Fjärilarna var i närheten av bilen. Fjärilen visste inte att denna bil skulle bli en eldklot som brände fjärilen.

En raket träffade bilen.. min bror (Tareq Al Sousi) flög 5 meter upp i luften... högre än bilen och landade på marken och började gå. Han blev inte skadad. Ambulansen kom och tog de döda kropparna. Alla sade till min bror att han skulle åka med ambulansen till sjukhuset. Men han sade att det var inget .. och fortsatte att gå till skolan.

Efter 100 meter satte han sin hand mot sitt bröst och sitt hjärta.. och föll på marken som martyr. Jag var på samma gata och väntade på skolbussen. Min syster sade till mig att gå och kolla vad som har hänt. Men jag såg inte att Tareq var där och jag fortsatte min väg till min skola.

Medan jag var i klassrummet kom mina farbröder och morbröder och de sade till mig att jag skulle vara borta från skolan i tre dagar. Jag klagade inte. Vi satte oss i bilen. Min farbror sade till chauffören att stänga av nyhetssändningarna på bilradion. Jag klagade då eftersom jag visste att min farbror tyckte om nyheterna. När vi kom hem såg jag en stor samling människor runt vårt hus. Innan jag klev ur bilen såg jag att min far satt på en stol och grät. Det var första gången som jag såg min far gråta. Han kramade min bror Tareqs bild. Jag frågade honom ”Har min bror fallit som martyr?” han svarade ”Må Gud förbarma sig över honom”.

Ambulansen kom med min brors döda kropp från sjukhuset. Alla sprang för att ta avsked från honom. Han sov som en ängel och hade kvar i handen som boken som han gick och bar på när han dog.

Min far förbjöd oss att följa med honom till begravningsplatsen. Men jag åkte med i bilen. Jag gick fram och tog avsked från honom och läste koranens surat Al Fatiha på hans grav. Jag gick dit varje dag i tre månader och varje gång satte jag mig vid hans grav och pratade med honom.

På natten tittar jag drömmande på hans bild som hänger i rummet med texten ”Den heroiska martyren Tareq Al Soussi”.

Från den dag min bror dog som martyr har jag vant mig vid att sova ensam på madrassen. Vi brukade tidigare sova skavfötters kors och tvärs på madrassen. Ibland visste inte vi vems ben eller arm det var... men nu har jag madrassen ensam.

Jag kommer aldrig att glömma honom.. min bror.

(4) Alaa Hajaj

Jag vill springa och springa och springa på gatorna tills min själ flyger upp till himmeln och jag flyger efter den.

Ibland tycker jag om att vara helt tokig.. men jag kan inte. Det här är första gången jag berättar om sådana saker. Kanske dessa är inte mina egna ord. Men kanske dessa är mina egna ord som jag inte kan uttrycka eller är rädd att prata om.

Varför behandlar min familj mig så här? Jag tittar på de andra flickorna som r lika gamla som jag och hur de lever. Jag avundas dem och önskar att jag vore som de, lika vågad och lika fri.

Jag önskar en båt som ska ta mig och släppa av mig på stranden till en fjärran ö, långt borta från världen, långt borta från allting och särskilt långt borta från kriget.

Apropå kriget. Kriget är en sak och min mor är en annan sak. Jag menar varför upprepar min mor samma saker som jag har sett? Jag förstår inte?

Jag och min mor stod på balkongen. De bombade våra grannars hus och en granne dog. Vi såg vilken förstörelse som drabbade huset. Vi såg när hans kropp flög upp i luften och landade på gatan. Ni kan tänka er vad som har hänt familjen efteråt. Räcker det? Nej! Det räcker inte.

Min mor satt och berättade för mig hur våra grannars hus bombades och hur vår grannes kropp flög upp i luften. Hon pratar som om hon talade med en person som stod vid hennes sida och ni förstår resten. Under hela kriget berättade mamma historier och jag var den enda lyssnaren.

Jag menar att när vi sitter ibland och tittar på TV:n så berättar man att det har bombats dir eller det har förstörts där. Nyhetsrapporten varar en kvart men mammas rapport brukar ta min **två timmar**.. hon berättar om nyhetsrapporten som om jag inte satt bredvid henne. Jag började tvivla på om jag verkligen suttit bredvid henne nyss? Jag svär vid Gud att jag fanns där. Jag var där på riktigt och jag satt bredvid henne.

Hur som helst ska ni vara tacksamma att mamma inte finns bland er annars skulle hon gjort er tokiga med sina berättelser.

(5) Amani Al Shrafaa: 1992

Gaza är ett flygplan som är fullastat med människor och är på väg till det okända. Planet landar varken i himmeln eller i helvetet. Och det är bara Gud som vet när det kommer att landa. Kanske passagerarna kommer att sitta hängande i luften under en tid som är två gånger längre än mitt liv.

Alla dagar här liknar varandra. Det finns inget nytt. Det som vi har upplevt innan vi gick och lade oss på natten upplever vi på nytt på morgonen när vi vaknar upp. Den enklaste saken som jag kan berätta att det är mycket svårt att uppfylla förhoppningar och drömmar här i Gaza, särskilt om de liknar mina förhoppningar att bli en sångerska som sjunger, skådespelar och spelar musik.

I Gaza finns bara en enda sång, dödens sång och dans sker bara när någon blir sårad.

Om jag åker utomlands och studerar till filmproducent. Vad kommer man att tycka om mig då? Men kanske när är jag klar med studierna så är landet kvar som det är eller har kanske blivit sämre? Allting är en tät dimma framför mig. Ingenting är tydligt, precis som människors ansikten på fredagen i Firas marknaden, och som det var den dagen när kriget började.

Första smällen träffade passmyndighetens byggnad. Jag och mina väninnor gick ut från provet. Det var första dagen på den första terminens provomgång. Vi satt framför skolans port och pratade medan vi väntade på våra andra väninnor för att vi skulle gå hem tillsammans. Helt plötsligt hördes explosioner som avlöste varandra. Jag chockades och kände som om jag var väg att dö. Vi flydde och jag var mycket rädd. Jag såg kvinnor som sprang, skrek och slog sig i ansiktet. Jag förstod inte vad som hände. Jag kände att jag inte längre kunde stå upp och det började snurra i min hjärna. Jag svimmade och kände ingenting därefter. Jag vaknade av min väninnas öst som försökte väcka mig genom att säga ”Snälla Amani. Vakna för Guds skull!”

När jag vaknade upp började jag gråta och visste inte vart jag skulle ta vägen eller vad jag skulle göra. En äldre flicka hjälpte mig och tog mig hem. När jag kom hem tog min mor emot mig och kramade mig. Jag var mycket trött men just då kände jag att jag blev lugnare. Jag var i stort behov av någon som jag skall kunna ta mig i sin famn. Det värsta är att man får dödsångest och tänker att man snart kommer att dö.

Kriget var en svart skugga som täckte Gazas nätter och dagar. Ett svart helvete som tvingades på människorna, på himmeln, på jorden och på den luft som vi andades.

Efter kriget var jag nedbruten. En stor och kraftig våg sköljde över min själ. Jag tänkte att jag aldrig skulle komma ur denna våg. Men genom teatern kändes det precis som om en hand sträckte sig och drog upp mig. Det kändes som en räddningsboj som drog mig upp ur vågen.

Nu är jag avspänd. En känsla som jag inte upplevt på länge och jag hoppas att jag fortsätter att känna mig så.

(6) Amjad Abu Yassin: 1993

Dagen innan kriget började betydde Gaza glädje och lycka för mig. Gaza var resor och picknick vid havet. Livet lurade oss att tro att det var lyckligt och jag tänkte inte på hur det egentligen var.

Jag hade en enda dröm. Att Gaza skulle utvecklas genom konst och idrott. Jag kände att allt annat var bra men inte dessa två saker.. men det visade sig att ingenting var bra, varken konst, idrott, hälsovård eller säkerhet. Allt var lika dåligt.

Gaza blev inte längre mina drömmars land. Eftersom min dröm var att bli skådespelare och jag skulle inte kunna vara skådespelare för tjugo personer i Gaza och stå och vänta tills gränsövergången öppnas.

Om jag hade makten så skulle jag ha försökt att minska krigen, döden och våldet. Det är synd på varje bloddroppe som rinner på marken. Jag hatar tystnaden och att folk låtsas att de står ut med eländet. Jag hoppas att Gaza skall vakna imorgon från sin sömn och att Gazaborna skall marschera på gatorna och skrika högt: Nu räcker det!!

Den dagen kriget började spelade vi fotboll. Men det var en konstig stämning i luften och himmeln var blodröd. Helt plötsligt hörde vi ljudet av ett flygplan. Jag har aldrig hört ett sådant ljud förut. Vi blev rädda och lade oss ner på marken och väntade på döden. Därefter hörde jag ljudet av en stor explosion, bara några meter längre bort från oss. Vi tittade på varandras ansikten och tog avsked av varandra utan att tala.

Det visade sig att missilangreppet inte var riktat mot oss utan mot en bil med efterlysta personer i som körde uppe på gatan. Men vi fortsatte att ligga på marken och väntade på nästa missil. Jag tänkte hela tiden på mina två äldre bröder som var med mig. Jag var mer rädd om dem än vad jag var rädd om mig själv. Jag visste att de också hade samma känsla om mig.

Jag tog mina träningsbyxor och flydde från fotbollsplanen. Men medan jag sprang så träffades jag av ett granatsplitter. Jag drog ut splittret från mitt ben och gick upp mot vägen. Jag såg att det låg tre döda martyrer där och att och deras kroppar var förvanskade till oigenkännlighet.

Den första personens ben brann och det såg som om han tittade på mig medan jag tittade på honom. Bland alla människor som fanns på plats såg det ut som om han ville varna mig för någonting men jag förstod inte vad han menade. Helt plötsligt upptäckte jag att han ville varna mig från en bil som kom i hög fart mot mig.

Under den stunden fick jag uppleva hur den riktiga döden är och att det kunde ha slutat med fyra martyrer istället för tre.

Jag chockades av synen. Jag stod upp och tittade. Men när jag vaknade ur min avsvimning så flydde jag hem.

Kriget började och kriget slutade och vi lever ändå. Men det är alltid så att offren är stackars vanliga människor som inte har gjort något fel. Även när det blir jordbävning eller flodvåg så är offren alltid stackars vanliga människor, precis som om det finns en global konspiration mot dessa.

Efter kriget började alla ljuga för alla. Alla lurade alla.. hyckleri, lögner, fusk och lurendrejerier.

För positionerna, intressena och makten begår alla ledare och höga chefer massakrer och brott utan att blinka och utan att ens få dåligt samvete. Den fattige blir ännu fattigare och den sjuke blir ännu sjukare.

Jag har förlorat min tro på alla slogans. Det största talet från den största ledaren är bara skitsnack. Alla tal på jorden ger ingen värme åt en person som sover i tält efter kriget. Det värsta är att hela världen tittar på oss, precis som ingenting har hänt, medan de fortsätter att hålla sina tal!!

(7) Anas Abu Attiya: 1995

Ända sedan jag var ett litet barn har jag drömt om att bli en känd fotbollsspelare. Jag trodde starkt att jag skulle kunna förverkliga mina drömmar. Men idag finns minst en miljon hinder på min väg dit. För det första så finns det inga spelplaner vare sig för de stora eller för de små. Sedan kom blockaden och det hela blev ännu värre.

Hade jag varit premiärminister så skulle de viktigaste frågorna för ungdoms- och idrottsministeriet handla om att bygga spelplaner överallt, speciellt i skolorna, och att tillåta eleverna att spela fritt utan att bli bortjagade av vaktmästaren. Jag skulle också avskaffa alla klubbavgifter och bevara alla folkparker.

Dock förblir drömmarna, säkerheten, förhoppningarna och framtiden bara ord som förlorar sin egentliga mening i ett land som dödar den minsta möjliga drömmen.

Jag var målvakt och min kamrat Mohammed Al Maasawabi sade hela tiden till mig ”Jag kommer att göra mål på dig” men jag räddade hela tiden hans skott.

Den 7 januari 2009, var en av krigets dagar. Jag satt vid husets dörr och det var dimma ute. En person kom till mig och berättade ”Din vän Mohammed Al Maasawabi har dött som martyr”. Jag trodde självklart inte på honom och började leta efter min vän. Och jag blev jätterädd när jag tänkte på döden.

Jag kom till moskén och hittade den käraste vän som jag hade virad i den palestinska flaggan och han var styckad i bitar. Jag grät väldigt mycket och blev mycket ledsen eftersom jag varken kunde pussa honom eller krama honom. Jag satt och rörde vid honom. Vi tog honom till begravningsplatsen och begravde honom. Jag satt kvar hos honom. Jag sade till honom att jag älskade honom och att jag är mycket arg eftersom han lämnade mig ensam på denna jord.

När jag var på väg ut från begravningsplatsen började en ny omgång av häftigt bombardemang. Jag kände att det måste vara dödsängeln som jagar mig och att den inte kommer att låta mig vara ifred. Men tack och lov att jag fortfarande är i livet.

(8) Ihab Olayan: 1994

Jag har alltid haft ett begränsat tänkande. För mig bestod livet av att man föds, växer upp, gifter sig, skaffar barn, arbetar, uppfostrar sina barn, matar dem, utbildar dem, gifter bort dem och sedan dör man.

Men efter kriget upptäckte jag att livet är mycket svårare än så. Det visade sig att bakom varje enkelt steg som en människa tar ligger tusen svåra problem..

När jag växte var jag rädd att inte kunna hitta ett jobb eftersom jag såg rader av män som satt utanför sina hus utan att göra någonting. Detta är den sak som gör mig mest ledsen och mest rädd. Därför får barnen i Gaza ända sedan de föds bära en stor börda och på så vis förlora sin barndom.

Min mor sade alltid ”Ihab är den duktigaste bland mina barn”. Detta beror på att jag alltid höll mig hemma och aldrig skapade problem.

När kriget började låste min far in oss ordentligt i huset i sin omsorg om oss. Efter två timmar tröttnade jag. Jag gick ut för att ta en promenad runt huset, men denna gång var det en annorlunda promenad. Jag var rädd att gå i närheten av bilar av rädsla för att de skulle bli måltavla för missilerna. Jag tittade uppåt hela tiden av rädsla för att ett stridsflygplan skall anfalla mig när jag var längre bort från mitt hus. Jag var skräckslagen trots att jag befann mig i Al Saftawis område som inte råkat ut för många händelser. Jag sprang tillbaka till vårt hus, precis som om jag flydde från en skräckinjagande upplevelse. Därefter stannade jag hemma tills kriget slutade.

Efter kriget förändrades mitt liv väldigt mycket. Min relation med andra människor och med grannarna blev mycket bättre. Jag blev känd hos kvarterets män och jag började spela Backgammon med gamlingarna. Jag tillbringade den mesta tiden utanför hemmet och kunde inte stanna hemma en enda minut. Min mor slutade att säga ”Ihab är den duktigaste bland mina barn”.

Jag upptäckte att jag inte har varit där innan kriget men bara efter kriget. Se på mig nu när jag är på stan, andas dess luft, sjunger, dansar och gråter med den, och livet rullar på...

(9) Tamer Nijem: 1993

Gaza är en tändsticksask... och vi är tändstickor som finns inuti den.

När kriget mot Gaza började var alla massmediernas intresse riktat mot oss; Aljazeera, Alarabiyah och alla andra satellitkanaler koncentrerade sina sändningar på Gaza men ockupationsmakten gav sig inte utan fortsatte kriget. Hela världen talade om Gaza och det som händer där. Helt plötsligt skrev Aljazeera på en av sina rubriker ”Mohammed Al Hindi dog som martyr”. Detta var något ovanligt för mig eftersom Mohammed Al Hindi var min morbror, min mors bror. Det var första gången jag såg skrik och gråt sändas live på TV:n och sändningen var från mitt hem. Skrik, förtvivlan och tårar.. allt blandades ihop i en salig röra. Därefter flyttades sändningarna från vårt hem och man började sändningen utomhus i vårt kvarter.. Min mor svimmade. Efter en stund ringde telefonen. Det var min andra morbror som ringde till oss för att berätta att Mohammed dog som martyr. Det verkade som om han inte visste att hela världen har fått reda på nyheten. TV:n är en otrolig media. Man kan nästan tro att innan man blir träffad av ett avfyrat skott så har TV-kanalerna hunnit publicera nyheten!

Men under dessa dagar efter kriget sitter alla TV-kanaler sysslolösa. De sitter och ber till sina gudar att det skulle startas ett nytt krig mot Gaza, bara för att ha något att göra!

Hur som helst grät vi alla väldigt mycket över min morbros död. Vi pratade lång tid om honom men med tiden minskade pratet eftersom döden i Gaza har blivit så vanlig.

Efter kriget slutade jag att bry mig om ifall jag skulle dö eller överleva. Efter allt som vi har upplevt under kriget bryr jag mig inte längre om något. Jag tänker istället att den dag som jag överlever är bara en bonusdag och att alla dagar som jag överlever efter kriget är en skänk från ovan eftersom jag kan dö när som helst.

Vet ni vad? Numera äcklas jag av hemlandet trots att jag älskar det. Jag blev också så less på människorna. Ibland tror jag att jag känner varenda en av de en och en halvmiljon personer som bor i Gaza. Det finns ingenting som är nytt. Samma dag upprepas om och om igen. Jag vill resa härifrån. Jag vill andas ren luft. Jag vill byta de former och de ansikten som jag ser varje dag. Så fort jag vaknar och öppnar dörren möts jag av samma elstolpe. Jag önskar att det kommer en dag då jag inte ser den eländiga elstolpen där den brukar stå. Och varje dag står Abu Ibrahim vid ingången till supermarket. Abed som säljer tilltugg fortsätter att sälja tilltugg. Abu El Abed sitter utanför dörren till sitt hus precis som om han vore rädd att hans hus skulle rymma eller sticka iväg. Um Ibrahim står och pratar med Um Hassan. Jag känner varenda en av de chaufförerna som kör i skytteltrafik och jag vet vem av dem som kör mot centrum och vem av dem som kör till stranden. Det är så jobbigt.. jag svär!

Höjdpunkten i mitt liv är de timmar som jag tillbringar på teaterträningen. Det har blivit det enda som jag längtar efter. Jag sitter otåligt och väntar tills det dags att gå dit. Utan teater så skulle jag ha exploderat. Jag önskar att när jag blir stor så skall jag bli en stor och känd skådespelare. Jag har älskat skådespeleriet ända sedan jag var ett litet barn. Men jag har fått sparken, bara efter några dagar, av varenda teaterinstitution som jag varit hos när jag var liten. Men den här gången är det annorlunda..

(10) Timaa Akasheh: 1997

Makaroner, linser, spaghetti och olika sorters konserver. En del tillverkat i Marocko och en del tillverkat i Kina.. Srilanka, Pakistan och Somalia.. men sista hållbarhetsdatum är inte så viktigt!

Under kriget var gatorna täckta av tomma konserverburkar. Många små barn fick sår i fötterna på grund av de tomma konserverburkarna. Ockupationsmakten hade startat ett krig mot oss från marken och från himmeln. Samtidigt förklarade vi ett obarmhärtigt krig mot maten.

Vi åt 100 gånger varje dag. Så fort vi öppnade ögonen på morgonen vid 6 tiden och till nästa dag klockan 6 åt vi oavbrutet. Jag trodde att situationen var så bara i vårt hushåll men när jag frågade så sade alla att hela Gaza har drabbats av bulimi.

Jag trodde att krigstillståndet, synen på de många döda martyrerna och den ofattbara förstörelsen skulle göra att man tappar aptiten. Men det verkar som om skräckupplevelserna, oron och rädslan gör människan hungrig och därmed äter mer än vanligt. Det kanske var också det att hela familjen var samlad och i synnerhet flickorna hjälpte till att äta mer. Alla flickor vill visa hur duktiga de är och började hitta på olika konster för att göra maten godare. Min stackars far hann knappast fylla på med olika säckar av alla slags mat. Den mat som vi åt under krigets tjugo dagar räcker i vanliga fall för ett helt år. Problemet var att varje gång jag sade att jag inte vill ha så åt jag ännu mer.

Jag drömmer om att när jag blir stor så skall jag bli journalist, advokat och varför inte premiärminister. Jag vill bli journalist för att beskriva skönheten, det vackra och enkelheten som finns i Gaza eftersom jag älskar Gaza. Jag älskar dess salt, dess jord och dess luft. Jag kan inte tänka mig att bo i ett annat land. Jag vill bli advokat för att försvara alla stackars orättvist behandlade människorna i detta land eftersom jag inte tycker om att se någon lida nöd. Jag hoppas att jag skall bli premiärminister för att jag skall tillämpa lagen och ordningen i detta land, eftersom jag vet att lösningen finns just där.

(11) Rawand Jaarour: 1997

”Var lugna flickor.. var inte rädda.. det här oljudet är bara ljudbangar”. Så sade lärarinnan till oss när anfallet började. Efter en stund fick hon ett samtal på sin mobil och den som ringde sade bara tre ord till henne ”Etthundra tjugo döda martyrer”. Hon kastade mobilen på golvet så den gick sönder och sedan sade hon till oss ”Alla ska gå hem”!

Från början gick vi ut på gården och vi såg våra familjer som skyndade dit, vissa i pyjamas, andra i undertröjor och vissa barfota. Vi blev ännu mer rädda. Jag och mina två systrar stod och väntade på pappa. Men det dröjde länge och därför bestämde vi oss att gå hem själva trots att vårt hus låg ganska långt från skolan.

På vägen såg en syn som jag aldrig sett förut. Jag såg en död martyr som de gick och bar på bår. Hans kropp var virad i Palestinas flagga och det fanns andra fanor som folk gick och bar på. Folk gick och grät. Det konstiga var att det bara var trettio personer som deltog i begravningståget. I vanliga fall är det tusentals människor som brukar delta! Jag kände direkt att en stor katastrof kommer att drabba vårt land.

Jag var orolig för vart pappa hade tagit vägen. Jag ville inte att han skulle komma och hämta oss av rädsla för att han kanske skulle träffas av en missil. Jag var också rädd för att dö. Jag tänkte att jag inte vill dö just då, eftersom ingen skulle komma på mitt begravningståg! Jag började springa hemåt och alla andra människor sprang kors och tvärs runt mig som om det vore domedagen. Ingen visste vart man skulle ta vägen eftersom oljudet av missilkrevader fortsatte om och om igen. Varannan sekund föll en missil och skapade en jordbävning.

Jag kände som om gatorna inte vara samma gator som jag är van vid. Jag kände inte igen människorna. Allting såg så konstigt ut, konstiga scener, konstiga ljud och konstiga lukter.

Det var mycket som ändrades inom mig efter kriget. Jag började hata att gå till toaletten. Så fort jag går in i badrummet så vill ut därifrån så fort som möjligt. Detta beror på att under kriget så var jag mycket rädd för att de skulle bomba vårt hus med en missil medan jag befann mig i badrummet. I badrummet brukar man vara koncentrerad och ljudlös.. resten känner ni till.

Jag började också hata skolkön. Tänk om kriget bryter ut medan jag befinner mig i skolkön? Därför känner nu för tiden att de minuter som jag tillbringar i skolkön som timmar av skräck och oro. Alla problemen i skolan går inte upp till mina problem i skolkön.

Jag började drabbas av mardrömmar. Hela natten igenom pågår en strid mellan mig och mitt ego. Mellan viljan att somna och rädslan för att drabbas av mardrömmar. Sömmen förvandlades till en best som gömmer sig bakom mina ögon och fortsätter att vara där tills morgonen gryr. Jag vet inte när jag sover och när jag vaknar.

Jag hoppas bli skådespelerska. Denna dröm är väldigt svår att förverkliga i Gaza, isynnerhet för flickor. Jag säger till mig själv ”det är synd att folket i Gaza ska berövas möjligheten att se mina färdigheter eftersom jag kommer att bli en mycket begåvad skådespelerska. Men om de inte vill så kan de dra åt skogen! Jag kommer att flytta till ett annat land och spela där”.

Varför visar Gazas befolkning, som nästan berövats allting, motstånd mot skådespeleri? Jag tänker ofta ”Om man inte kan få mat för dagen så har man givetvis inte tid att gå på teater”.

Vet ni vad? Jag önskar leva i ett civiliserat och demokratisk samhälle där det råder fred och där det finns tjugo biografer så att jag kan titta på filmer och flyga iväg med mina tankar och drömmar.

(12) Rim Affaneh: 1996

När jag var liten var jag det lyckligaste barnet i hela världen. Men ju äldre jag blev och ju mer jag blev vuxen ju större blev mina bekymmer, eftersom jag började uppfatta saker som aldrig förstod tidigare. Jag började fatta vad ett behövande barn betyder.

Det som gör mig mest upprörd och får mig att gråta är barnens tårar, hos alla barn på jorden oavsett nationalitet, religion eller ras. Jag vill bli barnläkare när jag blir stor. Detta hopp har varit en stor drivkraft i mitt liv, trots att jag är äcklad, deprimerad och ledsen eftersom det inte finns något liv kvar i Gaza.

Jag satt igår i skolan och hörde stridsflygplanen. Jag blev mycket rädd. Jag ville lämna skolan och fly. Jag trodde att jag skulle dö eftersom jag blev påmind om kriget.

Krigsscenerna lämnar inte mina tankar.

Under krigets tredje dag satt hela familjen tillsammans och pratade om de saker som händer under krig. Min farmor försökte lugna oss för att vi inte skulle bli rädda. Vi blev lugna och kände oss säkra, trots att dånet efter missilexplosioner inte slutade. Men min farmors varma röst lugnade ner oss.

Telefonen ringde. Det var svårt att få igenom ett samtal under kriget. När vi hörde telefonen ringer så blev vi glada.

- Hallå!

- Ja!

- Det är från den israeliska försvarsarmén. Ni har fem minuter på er att utrymma huset. Det här är för ert eget bästa. Det är en allvarlig varning och ni får ta på er konsekvenserna om ni inte lyder!

Jag kunde längre stå på egna ben. Alla som fanns i huset skrek. Min farmor var den första som flydde! Det var första gången jag såg henne agera så snabbt. Min far kramade om mig och om mina syskon och sade till oss ”Var inte rädda!”.

Min far drog i mig för att jag ska komma ut men jag ville dö och jag ville ta min Nallebjörn med mig. Jag kände att jag inte vill svika honom om jag lämnade den kvar. Jag slingrade mig ur pappas grepp och sprang till Nallen. Jag tog den i min famn och gick ut. När vi kom på avstånd från huset stod vi och väntade på de 5 minuterna.

De var de längsta 5 minuterna i världshistorien. De blev tio.. det kändes som att flera år hade passerat.

Jag känd mig villrådig. Mina drömmar och tankar blandades ihop och jag visste inte vart jag skulle ta vägen. Drömmen om att bli barnläkare kändes mycket långt bort, mycket avlägsen.

Jag höll i Nallen och mindes hur jag skrattade när jag var yngre. Jag önskar att bli ett litet barn. Jag vill inte växa.

Det enda som gjorde att jag kunde stå ut var människornas kärlek som inte lämnade oss en enda stund. Gaza är fyllt med kärlek.

(13) Rima Al Saddi: 1995

Jag var bara 9 år gammal när vi kom tillbaka från Förenade Arabemiraten. Det var första gången jag besökte Gaza. Bilen körde och jag tittade på staden från bilfönstret. Jag tyckte inte om något i den. När vi stannade vid trafikljuset kom många barn för att tigga, sälja tuggummi och kakor. Jag hatade mig själv då och vill åka tillbaka till Förenade Arabemiraten.

Vi kom hem och jag stannade i Gaza. Jag kommer inte att lämna Gaza även om jag fick välja mellan att bo där eller i Paris, eftersom jag upptäckte att den kärleken som finns mellan människorna här räcker för hela världen och att ett land mäts med hur befolkningen är och inte med vilka fina hus och enorma utsikter man har där.

Mamma berättade tidigare om Gaza medan vi var kvar i Förenade Arabemiraten. Jag tyckte om staden innan jag såg den men när jag fick bo där älskar jag den ännu mer. Det finns detaljer som mamma inte såg, men tyvärr saknar Gaza säkerheten och om detta skulle garanteras så kommer Gaza att vara det vackraste landet på jorden.

Under kriget bombades Al Taqwa-moskén och Al Nour-moskén och därefter Abu Al Qares hus. Det just om Abu Al Qares hus som jag ska berätta om. Familjen Abu Al Qare var våra grannar. Säkerhetstjänsten varnade dem för en riktad attack och alla människor rekommenderade oss att bo i källaren eftersom det är säkrare för oss där att undkomma ifall Abu Al Qares hus skulle bombas.

Vi gick ner i källaren och väntade på attacken mot Abu Al Qares hus. Men de bombade Al Nours moské istället. Moskéns fönster, dörrar och stenblock flög över oss medan vi var inne i lägenheten. Jag blev illa skadad. Alla dörrar hamnade över mitt huvud. Självklart uppstod kaos och skrik hemma hos oss.

Vi höll ett familjemöte nästa dag och vi bestämde oss att flytta till våningen ovanför och vi gjorde detta. Men denna gång bombades Al Taqwas moské. Allt glassplitter och alla stenblock flög över oss i den övre våningen. Vi bestämde oss för att flytta till nedre planet eftersom det var säkrare där och vi satt och väntade på attacken mot Abu Al Qares hus. Denna natt bombades Abu Al Qares hus.

De skickade en första missil och en andra missil men den exploderade inte. Hade de skickat ytterligare en missil och denna hade exploderat så skulle detta ha inneburit att hela kvarteret skulle ha utplånats. Och människorna skulle säga "Här låg Abu Al Qares kvarter en gång i tiden".

(14) Riham Hajaj: 1996

Hej! Jag heter Riham Hajaj och min far heter Faraj Hajaj. Det finns en sak som vi tycker mest om i världen och det är kyckling som heter "dajaj" på arabiska. Därför började man kalla oss för familjen Abu Dajaj istället för som vi heter Hajaj. På grund av vår stora kärlek till kycklingar byggde vi tre kycklingfarmer.

Jag vill berätta för er vad som har hänt oss under kriget. Jag har ingen som har dött som martyr och vårt område drabbades inte av stort bombardemang. I själva verket kände jag att det skulle bli krig. En dag satt vi hemma och var glada. Helt plötsligt kom min kusin hem till oss och hans ansikte såg konstigt ut. Han berättade för min far att armén bombade våra farmer och jämnade den ena med marken. Min far skyndade sig till farmen. Förlusterna blev 3 000 kycklingar och flera fodersäckar, som armén tagit och använt som skyddsvärn istället för sandsäckar.

Vi blev inte så ledsna över de ekonomiska förlusterna eftersom vi förväntade oss att de skulle bomba farmen eller bomba oss när som helst. De israeliska missilerna gjorde ingen skillnad mellan Al Fatahs och Hamas anhängare, eller mellan en i Gaza född person eller en person som har immigrerat till Gaza. Men vi blev väldigt ledsna över våra kycklingar. Vad har kycklingarna gjort för fel? Var har kycklingarna för roll i kriget?

Ni vet vi att jag numera lever i Gaza, precis som om det vore Paris. Trots att jag ser alla smärtor, umbäranden, vrede och tragedierna. Men Gaza är som en odödlig varelse som återuppstår från askan efter sin död och fortsätter sedan att flyga i luften.

Detta är Gaza.

Varje gång världen tror att det är slut med Gaza, att Gaza har blivit svagare och dött så återuppstår Gaza från askan efter alla smällar det har fått och blir ännu starkare och ännu mer beslutsamt. Därför älskar jag Gaza och kommer att fortsätta att bo här. I Gaza och med Gaza kommer jag att uppfylla alla mina drömmar.

(15) Sami Al Jerjaoui: 1994

Klockan tolv på dagen är den värsta tiden på dygnet för mig. Varje gång examinationsdagarna börjar så känner jag att kriget kommer att blossa upp på nytt. När jag sitter och svarar på frågorna så kan inte jag svara på en enda fråga. Tankarna snurrar runt i mitt huvud och till sist ger jag upp. Jag frågar mig själv ”Är detta normalt eller är jag sjuk?”

Folk brukar säga att Gazas hav tvättar bort alla bekymmer men mina bekymmer är större än havet. Sista gången var jag där tillsammans med min vän. Vi simmade, lekte och hade roligt. Men kan jag inte längre gå till havet.

Lyssna här på som har hänt: Al Talatinis gata, vid bränslestationen. Gasolen är en dyrbar och eftertraktad vara hos befolkningen. Den som har kommit över en liter gasol borde vara stolt över sitt dåd. Det var krig och folk var rädda att köpa något. Min far skickade mig för att köpa gasol. När jag hade köpt färdigt gick jag hem till min vän Zaki Shoheibar som bodde i närheten av bränslestationen eftersom jag längtade mycket efter att få träffa honom eftersom jag inte hade sett honom på över tio dagar.

Jag kom till honom och jag hade bråttom eftersom min far sade att jag skall skynda hem när jag har köpt gasolen. Jag kom inne i huset utan att knacka på dörren eftersom hans mor betraktar mig som en son till henne. Jag kom in och hälsade på henne och på min vän. Jag kramade om honom och kysste honom på kinden. Jag hälsade snabbt på hans syskon och sedan skyndade jag mig tillbaka hem.

När jag var på cirka tjugo meters avstånd från deras hus hörde jag ett högt stridsflygplansljud och därefter träffades min väns hus av en missil. Alla människor började skrika och säga att familjen Shoheibers hus har blivit bombat. Jag trodde inte mina ögon och öron! Jag vände mig om mot min väns hus och såg eldflammor som slog ut och rök som välldes ut från deras hus. Något som jag aldrig sett förut.

Jag sprang hem till mig. När jag kom framme berättade min far för mig att min vän dog som en martyr. Nej! Min vän dog inte. Alla började berätta för mig att min vän dog som martyr men jag trodde inte på dem. Därför gick jag inte med på begravningståget och inte till sjukhuset och inte till sjuhuset eftersom jag inte anser att Zaki har dött.

Jag talar ofta med honom på natten, men inte exakt med honom, utan med hans bild. Jag är mycket arg på honom eftersom han inte längre kommer och hälsar på mig och jag har slutat också att hälsa på honom i hans bostad. Jag är säker att han inte är död och att det kommer säkert en dag som vi kommer att träffas på nytt. Då ska jag klaga på honom eftersom jag längtar väldigt mycket efter honom.

Jag har en annan vän som bor i Ryssland. Han berättar ofta för mig om Ryssland och om den frihet och säkerhet som råder där. Jag känner som om jag inte lever. Jag går och hoppas att jag ska dyka i havet och fortsätta att dyka och dyka tills jag befinner mig i Ryssland.

(16) Sojoud Abu Hasanen 1995

Det som jag tycker mest om i Gaza är folkets godhet och enkelhet. Det som jag hatar mest är det partipolitiska blinda stödet. Ibland känner jag att det finns en disharmoni mellan all den kärlek och godhet som finns hos människorna och denna ondska som styr på ytan. Hade jag kunnat styra så skulle jag göra slut på separationen i landet redan imorgon.

Under kriget mördades en högt uppsatt ledare inom Hamas. Alla massmedier i världen rapporterade om denna händelse. Men hela världen var i en verklighet medan vi var i en helt annan verklighet. Detta beror på att mina små syskon Modi och Sallouma och pappa. Jag blev mycket spänd och började störtgråta. Jag gick ner till min faster. Min faster försökte lugna ner mig. Hon ljög för mig och sade att hon hade ringt och talat med dem. Jag visste att hon inte gjorde detta men hon kramade mig hårt och grät.. och jag grät. När jag gick upp till vår bostad såg jag att mamma fortsatte att gå fram och tillbaka.

Jag glömde berätta för er att Modi och Sallouma är 5 respektive 7 år gamla. De brukade sova i min famn och de var mitt liv. Jag kände då att mitt liv var slut och att jag ville dö.

Jag erkänner att först då kände jag att det pågick ett krig mot Gaza eftersom jag hela tiden hade varit upptagen med datorn. Det var första dagen jag upplevde kriget.

Efter en timme knackade det på dörren och pappa, Modi och Sallouma kom in. Det är ofattbart hur mycket jag älskade dem. Men för första gången kände jag hur värdefulla de är för mig och att jag inte skulle klara av att vara borta från dem. Jag satte dem i mitt knä och kysste dem som om det vore första gången jag kramade dem. Mamma slutade att vandra fram och tillbaka på balkongen. För första gången kände jag att mamma älskar pappa så mycket.

Efter kriget började jag fundera varför är det bara vi av hela världens folk som får utstå detta öde?

De har tagit vårt land och vi slängdes ut från våra byar och hem. Bara för att vi försvarar oss så drabbas vi på detta sätt?

Det finns inget vatten, ingen elektricitet, inga telefoner och inget bränsle. Vad är vi i andras ögon? Är inte vi också människor?

(17) Soha Al Mamlouk: 1995

Varje dag förändras Gaza. Därför förändras mina drömmar också. Varje gång jag går ett steg framåt så går jag 100 steg bakåt.

Första smällen under kriget skedde när jag var på väg hem från skolan och inte visste vilken väg jag ska ta. Helt plötsligt stod en man framför mig och frågade mig ”Var bor du?”. Jag beskrev vägen för honom och han körde mig dit. Jag skyndade in i huset och frågade min far ”varför kom inte du och hämtade mig?”

Min mor sade till mig: ”Det är helt NORMALT min kära dotter. Gå och gör dina läxor”. Jag svarade henne: ”Det blir inga prov. Kriget har brutit ut!”

På eftermiddagen bombades regeringsbyggnaden. Min mor sade: ” Det är helt NORMALT min kära dotter. Det som händer oss har vi vant oss vid”.

Vi sprang till våra grannar men varje person sade ”jag måste klara mig själv”. Efter några minuter kom grannarnas släktingar. Huset fylldes och vi var mer än hundra personer där. Situationen förblev ”NORMAL” hos min mor.

På morgonen gick min far för att köpa bröd. Han stod flera timmar i kön och när han kom hem hade han en bunt med bröd. Var och en och av fick ett halvt pitabröd. Trots detta sade min mor ” Det är helt NORMALT ”.

På kvällen bestämde mina föräldrar sig för att gå till sjukhuset och besöka de skadade. Jag följde med dem. Vi såg många döda martyrer. De låg fyra och fyra på varje säng på varandra eller under varandra. Just då sade min mor ”Det är INTE NORMALT”.

Kriget tog aldrig slut. Kriget är stort och min rädsla för det är ännu större. Jag går hela tiden och är rädd för att ett nytt krig skall startas. Om en ballong sprängs blir jag livrädd. Om en bil bromsar kraftigt så hoppar jag cirka tjugo meter i luften. Om en liten pojke skriker så börjar jag också skrika. Jag sitter uppe hela natten och väntar på en ny soluppgång. Men varje dag och varje morgon som kommer skiljer sig inte från den dag som har passerat.

(18) Ali Al Hasani: 1995

Det som jag älskar mest i Gaza är att det inte liknar andra länder. De andra länderna har många problem, hungersnöd, blockad, splittring, ockupation, bombardemang, förstörelse och död. Men det finns inga sådana saker hos oss. Därför älskar jag Gaza så mycket, i synnerhet att avloppen fungerar utmärkt, gatorna är rena, folk älskar varandra, priserna är billiga, alla människor är lyckliga och fisken är hälsosam och inte simmar i avloppsvattnet. Det är helt säkert att jag inte kommer att dö av hunger, fattigdom eller av hjärtinfarkt, som hälften av mina släktingar dog av på grund av sin lycka☺

Jag vill berätta en allvarlig hemlighet för er som jag har hållit inne med och som jag har tvekat att berätta om ända sedan jag började prata med er. Denna hemlighet är följande: Jag vet den egentliga anledningen bakom kriget mot Gaza, ni kanske undrar hur! Det beror på att jag aldrig har drömt utan att drömmen slår in i verkligheten. Natten före kriget drömde jag om kriget och att vårt hus blev bombat samt att ingen av de som fanns i huset klarade sig mer än mig. Nästa dag klockan 11:25 började flyganfallen mot Gaza. Den första chocken som drabbade mig under kriget var att Ahmad, en av lärarna i skolan och matematiklärare, från första sekunden gömde sig under bordet av rädsla. Jag tänkte: ”Om den styvaste läraren går och gömmer sig under bordet så vad ska vi att göra?”. Många pojkar kissade på sig. Jag började skrika och alla barnen skrek tillsammans med mig bara för att de hörde mig skrika. Jag skrek av rädsla för vårt hus som jag var helt säker på hade blivit förstört och över min familj som jag var säker på hade dött.

Jag gick ut och sprang på gatan för att hinna se min familj. Men jag stod mer än två minuter och väntade på en bil som skulle kunna föra mig dit. Till sist gick jag till fots. Under hela vägen föreställde jag mig hur vårt hus blivit förstört och att mina familjemedlemmar blivit dödade. När jag kom hem så såg att det inte hade blivit något och att mina familjemedlemmar höll på att montera ner fönstren för att undvika att de krossades av lufttrycket.

Men idag är jag rädd för att de kommer att bomba vårt hus. Det är därför, och ni kan fråga min mor, som jag sover under tre madrasser eftersom om vi skulle bli bombade så skulle madrasserna ta emot stöten och ”ingenting” skulle drabba mig. Jag började hata att drömma men ingen kan kontrollera sin dröm.

Jag tror att den ”Ali”, som är jag, är helt annorlunda före kriget än ”Ali” efter kriget. En helt ny människa som försöker att ta reda på detta. Innan kriget begrep jag ingenting av politiken och jag inte ens kunde skilja mellan statsöverhuvudet och premiärministern. Jag har aldrig lyssnat på nyheterna men numera är jag en hyfsad politiska analytiker. Aljazeera denna morgon, Middagens nyhetsskörd, denna kvälls nyhetsskörd, dagens nyhetsskörd, Veckans nyhetsskörd .. alla dessa program har jag börjat följa noga och diskutera kring dem. Jag började känna att politiken och nyheterna är mycket viktiga i våra liv, eftersom det är nyheterna som dödar oss och det är nyheterna som håller oss vid liv. Dessutom så vill jag vara den första som får reda på om det blir ytterligare ett krig eller inte!

(19) Fatima Abu Hashem: 1996

När jag talar med palestinska barn i Europa så tycker jag synd om dem och jag önskar att jag aldrig skall bli som dem, eftersom de befinner sig i främlingskap. De planterar sina drömmar i ett land som inte är deras. Drömmarna växer med människorna och landet.

Jag älskar livet, jag älskar att leka och jag älskar människor. Jag går och önskar att jag ska bli Palestinas president för en enda dag för att förstärka kärleken och freden mellan människor och göra slut på hatet i deras hjärtan samt avsluta splittringen. Detta skulle bli mitt första presidentdekret. Tyvärr är jag ingen president och därför blev det krig.

Kriget började med bombardemang som liknade skyfall. Vi sprang ut från skolan och var skräckslagna. Vi träffade andra människor som sprang på gatorna. Bland dem fanns den som letade efter sin son, en kvinna som letade efter sin syster och en som letade efter sin mor. Alla sprang och tittade upp i skyn. De såg konstiga ut. Jag såg en kvinna på avstånd. Hon hade pyjamas på sig och hon var barfota och sprang. Jag kände igen henne direkt men när jag kom närmare så såg jag att det var min farbrors fru som brukar vara så elegant och mån om sitt utseende. Då förstod jag att kriget har börjat.

I mer än ett år har vi ingenting annat att snacka om än kriget. Vi upplevde kriget och upplever det fortfarande om och om igen, varje dag i alla dess detaljer. Allting påminner mig om kriget, TV:n, telefonen och dörrklockan. Jag tycker om dem. Vet ni att jag till och med slängde bort min mobiltelefon? Det som jag är mest rädd för är ensamheten. Varje gång jag är ensam börjar jag tänka på vad jag skall ta mig till ifall kriget börjar på nytt och jag är ensam. Vem skulle skydda mig? Och när jag är tillsammans med familjen tänker jag hur jag skall skydda dem.

Jag hade en stor dröm att bli skådespelerska men denna dröm försvann bit för bit eftersom folk inte betraktar en skådespelerska på ett positivt sätt. Detta gör man trots att jag anser att skådespeleri är viktigt och hjälper mig att överföra en bild av mitt hemland och mitt samhälle till övriga världen. Jag har en annan dröm, ifall den första inte blir förverkligad, och det är att bli journalist. Min tredje dröm är att bilda en familj som jag älskar och som älskar mig. Min fjärde dröm är att vi blir fria och att Palestinas flagga skall vaja i alla världens länder. Min femte dröm är att jag se hela världens befolkning lyckliga och utan död, förstörelse, behövande och krig. Min sjätte och sista dröm är att jag avslutar denna monolog och kliva ner från teaterscenen... ☺

(20) Fatima Atallah: 1996

Gazas fiskar flydde.. men människor lyckas inte fly. De släppte avloppsvattnet rakt ut i havet. Hade havet kunnat tala så skulle det ha sagt: ”Det som ni gör mot Gaza och mot mig är ett stort misstag”. Istället för institutioner för musik och teater förvandlades Gaza till skjutfält och dödsfält.

Det ligger i min natur att jag är rädd, mycket rädd. Jag rädd för kackerlackor och fåglar och är orolig dag och natt.

Under krigets första dag fick alla flickor gå till sina hem, men inte jag. Jag fick stanna och lämnade som sista flickan skolan. Jag satt och skakade av rädsla. Jag kunde inte stå på mina egna ben. Till sist kände jag att om jag inte hjälper mig själv så kommer ingen att hjälpa mig. Jag samlade mod och reste mig men skakade hela tiden. Jag gick som om jag vore ett träd som stod i stormvind. Varenda del av min kropp skakade. Folk gick bredvid mig men ingen brydde sig om mig. Oljudet av missilexplosioner ökade i styrka och skräcken i mitt hjärta tilltog.

I vanliga fall är avståndet mellan skolan och hemmet en halvtimme, men denna dag lyckades jag komma hem på en kvart på grund av min rädsla. Jag har aldrig varit så rädd i hela mitt liv. Jag tänkte varje sekund på att jag skulle dö. För första gången i hela mitt liv kände jag den fasanfulla ensamheten, trots att gatorna var fyllda med andra människor.

Jag kom och stod vid fönstret. En missil slog ner i närheten av vårt hus och jag flög från golvet och hamnade på rygg. Jag vågade därefter inte stå vid fönstret under hela kriget. Jag gick istället och lade mig i ett av de innersta rummen som var helt utan fönster.

Jag tror att jag fortfarande är rädd.. men jag låtsas att jag är inte rädd.

Gaza, den varma barmen och helvetets eld. Skräck, rädsla, död och förstörelse, men den gången förblev vårt område "säkert". Varje gång ockupationsmakten anfaller Gaza så kommer de först till oss. Det verkar som om de hade tröttnat på oss denna gång och vill göra miljöombyte. Deras beslut gynnade oss.

Jag tillbringade dagarna genom att sitta på stolen och titta på alla människor som flydde från sina hem som ligger utmed gränsen. De går och bär på sina tillhörigheter, sina söner och döttrar och är på väg någonstans. Det fanns de som gick och bar sin son på sina axlar och en annan bar sin mor på ryggen. Vart flyr de? Det kommer man aldrig att få veta. Till sist trängdes Gaza ihop till ett enda område där alla trängs. Därefter blev området ännu mindre. Folk började fly från Al Qobba och området minskade snabbt och till sist nådde det till det ställe där vi bor. Jag sade till min far: "Vad är detta? Är det vår tur nu? Men vart ska vi ta vägen?" Min far vidhöll att vi skulle stanna hemma. Han sade "Den som lämnar sitt hus minskar sitt eget värde". Jag tänkte, Ok, vi stannar. Vi är inte bättre än någon annan och det som ska hända kommer att hända.

Jag sysselsatte mig hela dagen med mat. Ibland gick vi och hämtade vatten tillsammans med mina kusiner från de vattenrör som fanns på gatan. Dessa fanns på ett avstånd av ungefär 1000 meter från mitt hem. Vi brukade låna Sabri Jounidias hästvagn och han brukade följa med oss tillsammans med sin bror för att hjälpa oss. Hela vägen berättade han om sina heroiska insatser och om sin häst samt hur han brukar rida till landet och jaga fåglar med en slangbella. Jag har aldrig hållit en slangbella i min hand. Den är skrämmande men det var roliga historier och under de där dagarna var de underhållande också, trots att vi var rädda. Men vi gjorde oss av med rädslan medan vi var på gatan.

När dagen är slut och natten sänker sig tycker vi att natten är jobbig. Vi kunde inte ens sova. Jag sov en kvart och sedan var jag klarvaken i tre timmar. Hur skulle vi kunna somna när anfallen aldrig upphörde och vi låg i våra sängar och väntade på vårt bestämda öde. Vid några tillfällen tittade jag mot himlen vid fönsterkanten och såg att hela världen var rööööööd, eld och rök överallt. Jag frågade mig själv "Varför har alla andra människor i världen det lugnt och skönt medan vi lever i rena helvetet?"

Jag och min farmor var ensamma hemma. Hon berättade historier för mig om hur det var förr i vårt hemland. Det var båda roliga och sorgliga historier men hon har aldrig berättat en hel historia eftersom hon brukar avbryta och gå på toaletten. Min farmor tillbringar halva tiden på rummet och halva tiden på toaletten.

Mina föräldrar kom hem vid 22.30 och gick och la sig direkt. Jag kunde inte somna. Jag låg på madrassen och var vaken eftersom jag skrev mina hemläxor. Helt plötslig hörde jag en explosion längre bort. Jag gick till mina föräldrars rum och hämtade radion för att lyssna på nyheterna. Jag väckte min far och sade till honom ”jag har hört en kraftig explosion”.

Han sade till mig ”håll tyst och gå och lägg dig. Det här är lufttömning”.

Hur som helst gick jag tillbaka till min madrass. Strömmen hade gått. Helt plötslig kom en jättesmäll som skakade hela jorden. Jag drog täcket över mig och gömde mitt ansikte. Helt plötsligt kände att jag något ramlade över mig. Jag lyfte upp täcket med ett kraftigt lyft och såg att fönsterkarmen hade ramlat över mig och att täcket var fullt av glassplitter. Hela huset var fyllt av svart rök. Den dagen bombade de arbetarnas fackförbundshus som låg alldeles intill vårt hus.

Men det är inte hela saken. Det handlar främst om de tokiga saker som hände och som jag inte hittar en förklaring för. Först och främst höll hela världen på att brinna och vi kände det som om vi skulle dö men min farmor höll på att tjata och gjorde oss snurriga i huvudet eftersom hon letade efter sina löständer. Hon var rädd att om hon dog så skulle folk upptäcka att hon inte hade egna tänder kvar. Jaha! Precis som om ingen visste!

För det andra var huset fyllt av rök men min far tände en cigarett och började röka, precis som om vi saknade rök.

För det tredje så kontaktade min farbror oss för att få lugnande nyheter om oss men min far sade till honom ”Vi tackar Gud men alla husets fönster har gått sönder utom ett”. Min farbror sade till honom ”krossa det”. Och min far gick och krossade fönstret.

Jag vet inte varför jag berättar denna historia. Det enda jag vet är att vi lever i en bur.. i ett stort fängelse.. precis som en fågel som sitter fast och som vill komma ut men kan inte. Barn dog i sina mödrars åsyn. Hjärtat gråter över dem och skriker högt men ingen lyssnar. Ingen människa visade medlidande och ingen brydde sig.

Ni kanske kommer att säga att jag är galen, tokig, blåst. Säg vad ni vill. Jag bryr mig inte längre. I sanningens namn är det som händer med mig onormalt. Att jag förlorat förtroende för mina vänner kan vara en normal sak. Det finns många personer som har tappat förtroendet på andra människor. Men det som gör mig fundersam och helt snurrig är att jag har tappat förtroendet för butikernas glasrutor, bilarnas glasrutor, polisstationer och andra misstänkta områden. Inom min filosofi är hela Gaza flera misstänkta områden. Jag kan gå på gatan. När jag går till höger är jag rädd och går över till vänster sidan och där blir jag rädd så jag går tillbaks till höger sidan och så fortsätter mitt dilemma.

Under krigets första dag var jag i min brors butik där man säljer datorer och utrustningar för mobiltelefoner. En medalj föll på marken och min bror bad mig att plocka upp den och hänga den på plats. Helt plötsligt och medan jag höll på att hänga medaljen hörde jag dånet av missilerna. Glasrutan splittrades och föll över mig. Jag blev rädd. Nej! Jag blev inte rädd för egen del utan för min brors skull. Han också blev skadad. Min bror var orolig för dem där hemma och sade till mig att jag skulle gå hem och se till dem för att hand skulle bli lugn. Jag gick i trappan och var inte rädd. Jag hade kollat och alla, tack och lov, mådde bra.

Jag gick ut på gatan för att kolla explosionsplatsen. Vi hörde flera explosioner. På grund av all rök förvandlades Gaza till en svart natt. Men jag var inte rädd.

Jag har glömt att berätta för er: Min bror höll i en tekopp när den första explosionen skedde. Den föll ur hans hand och gick sönder. Tror ni att det berodde på att han var rädd??

Jag önskar att jag kunde skriva de vackraste orden om Gaza, men jag kan inte. Jag kan inte se fattigdomen, blockaden och hungersnöden, särskilt när Gazaborna attackerade AlArish och tömde hela staden på två timmar. Jag kan inte se behovande i vartenda hushåll, rädsla och sjukdomar.

Vad ska jag berätta för er om Gaza? Från den dagen jag blev medveten om saker och ting i Gaza är jag ledsen för allt som finns i Gaza. Jag ledsen för deras skull, barn, gamla, unga, kvinnor, flickor, djur, stenar och träd . Allting i Gaza gör att man vill börja gråta. Jag letar efter vackra ord att säga om Gaza men finner inga.

Havet är det enda som hjälper mig att drömma. När jag står vid stranden kan jag föreställa mig hur det ser ut på Cypern, hur det är att resa till Paris och flyga till Rom medan jag står på plats. Jag åker runt hela världen och till sist hamnar på min madrass hemma hos oss i flyktinglägrets hjärta. Jag återvänder till Gazas verklighet. Jag vänder tillbaka till den smutsiga marknaden, till de översvämmade avloppen, till stånden och det som finns ovanpå dem, till den kvävande stanken och de människor som är helt tysta och inte kan säga ett ord.

Varje gång jag tittar på klockan och ser att hon är 11:55 så börjar jag skaka och mitt hjärta slår hårt. Jag känner att kriget har börjat på nytt. Det är inte bara klockslaget som skrämmer mig utan allt som flyger, till och med flugorna. Jag vill inte berätta för någon om min rädsla eftersom de kan säga att jag har komplex eller kalla mig fegis. Det som jag är rädd mest om är mina äldre syskon. Så fort jag ser en fluga vid någon av dem så känner jag att den kommer att döda min bror och då skriker jag och flyr därifrån. På det här sättet har jag börjat fly utanför hemmet, .. eftersom det är gott om flugor ☹

Innan kriget var jag ett litet barn men efter kriget upptäckte jag att jag inte barn längre och att Gaza skiljer sig från alla världens länder eftersom här finns det inga barn.

När kriget började var jag och lekte på gatan. Jag såg att alla grannar började springa. Jag frågade vad det var? De sade till mig ”Armén har berättat för grannarna att den kommer att bomba deras hus”. Jag sprang hem och berättade för mina föräldrar. Inom mindre än en minut packade vi alla våra saker och flydde hemifrån. Vi tog inte så mycket mer än gasolköket. Ett gasolkök har större värde än guld i Gaza.

Jag kände då att jag aldrig skulle återvända hem, Vi bodde hemma hos farfar. Nästa dag kontaktade den israeliska säkerhetstjänsten min farfar och meddelade honom att de skulle bomba hans hus. Vi sprang iväg därifrån och flydde hem till min morfar. Där bodde fem andra familjer, alla mina mostrars familjer. Jag och mina mostrars barn blev mycket goda vänner. Vi satt upp hela natten och pratade om kriget. Jag var trött, rädd och önskade innerst inne att jag skall få gå hem till mig och sova på min egen madrass och min egen kudde.

Tre dagar senare bombades våra grannars hus. Efter bombardemanget vågade alla kvarterets invånare återvända till området. Jag återvände till mitt rum men kan inte längre sova.

Sedan länge har jag drömt om att resa. Jag har en farbror i Kanada. Han skickade ofta videoband till mig medan han var på besök på en av Kanadas många parker, Kanadas hav, Kanadas butiker och i bakgrunden Kanadas flickor, precis som inte jag hade nog med bekymmer.. Jag tror att han kanske ville retas med mig. Jag började drömma dag och natt om Kanada. Därför började jag gilla teatern. Jag brukar säga till mig själv ”Kanske jag får ordning på saker och ting, blir skådespelare en vacker dag, reser till Kanada och blir kanadensare, gifter mig med en kanadensiska, får små kanadensiska barn.. Förresten.. vad talar de för språk i Kanada? Det är inte så viktigt att lära sig kanadensiska, men det gör inget för mig eftersom de ändå inte kan tro att jag är av arabiskt ursprung, eftersom jag är blond, ljushyad och har blå ögon. ☺ (skådespelaren har mörka ansiktsdrag)

Vill ni kalla mig fegis? Ok! Gör det! Efter kriget har jag slutat att svara om någon pojke svär åt mig och till och med om någon pojke slår mig. Det enda jag gör är att jag lämnar honom och går min väg. Men innan kriget var till och med de flygande fåglarna rädda för mig och försökte att undvika mig. Varför har det blivit så? Ärligt sagt beror detta på att jag har sett alldeles för många barn som dött under kriget. Jag känner som om vi alla kommer att vandra mot döden men att det blir lite senare. Därför började jag säga till mig själv att jag är vuxen nu för att slåss. Jag kände det som om jag vore hundra år gammal.

I mina ögon avslutades kriget på marken men det finns kvar i mitt huvud. Jag önskar att jag ska vara som alla andra barn på jorden, kanske inte på jorden men åtminstone i Jerusalem. När jag chattar med mina kusiner på Internet känner jag att de upplever sin barndom och tänker inte allas på samma sätt som jag gör. Jag är rädd för att berätta för dem om mina tankar för att de inte skall säga att jag är komplexfylld. Jag låtsas att jag lyssnar på dem och jag ljuger för dem eftersom de inte har upplevt det som vi upplevt under kriget.

Vi, min farbrors familj, min farfars familj flyttade hem till min farbror Anan, eftersom det låg långt borta från kriget och betraktades som ett säkert område, eller så trodde vi detta. Nästa dag bombades det på gatan nära min farbrors hem och den mur som låg bakom huset raserades.

Tredje dagen så gick min farbror, som vi sökte skydd hos, för att köpa frukost till oss, favabönor och falafel. När han kom tillbaka parkerade han bilen utanför huset. Innan han hann kliva ur bilen träffades han av en missil. Hans kropps överdel landade på asfalten. När ambulansen kom plockade de ihop hans kropps nedre del från bilen. Ambulansen plockade upp den övre delen av hans kropp från gatan och tog kvarlevorna med sig till sjukhuset. Alla grät och skrek. Min mor vädjade till Gud att min farbror skall komma tillbaka helskinnad.

Jag vet inte om hon ljög för sig själv eller för oss? Självklart kommer min farbror inte tillbaka och det är säkert att han aldrig kommer att komma tillbaka helskinnad.

(27) Mahmoud Nijem: 1994

För första gången var Gazas gator rena. Det låg inte en enda utslängd pappersbit eller en kartong på gatan. Anledningen är att folk hade samlat allt papper från gatorna för att elda med när man bakar bröd på grund av de ständiga elavbrotten. Min mamma ville inte baka bröd idag. Hon sade till mig att jag skall gå till bageriet och köpa bröd. Men bageriets kö var lika lång som vägen från Gaza till Västbanken. Man var tvungen att stå minst 8 timmar i kön i väntan på sin tur att köpa några få pitabröd.

Helt plötsligt och inom några sekunder sattes en ramp för avfyrning av palestinska raketer men bara några sekunder senare började de israeliska planen angripa den. Folk sprang i panik åt alla håll. Ambulanserna kom. Folk föll döda som martyrer. Andra föll svårtskadade. Jag blev chockad. Folk på gatan gratulerade mig för att jag överlevde.

Det viktigaste var att jag fick komma hem tomhänt, utan bröd. Min mor skällde ut mig. Men idag vet inte hon varför jag inte köpt bröd.

(28) Hiba Daoud: 1995

När jag var 5 år gammal åkte vi en dag till Tiberias.. en mycket vacker stad, ett himmelrike. När vi var på väg tillbaka med bussen kontaktade någon busschauffören och sade till honom ”Ta inte vägen via Jerusalem eftersom Sharon har gått in i Al Aqsa moskén”. Bara då visste jag att Tiberias inte tillhör oss.

Jag går i Al Rimal's skola, i närheten av passmyndighetens byggnad, som tog emot den första smällen. Alla passdokument flög i luften och regnade över skolan. Alla flickor grät men inte jag. Jag skrattade och jag vet fortfarande inte varför jag skrattade.

När vi kom hem och satte på TV:n så såg jag att alla byggnader runt vår skola var förstörda och att döda martyrer lagts bredvid varandra. Jag såg vår skola men såg inte mig själv på TV:n och jag tackade Gud. Jag bad till Gud att det inte skulle komma någon dag då de visar mig på TV-rutan eftersom TV:n bringar bara död.

Jag började lista ut vad folk ska säga innan de har sagt något. Jag kände från deras blickar vad de ville. Jag har också börjat förutsätta saker som de vill ha av mig som vare sig jag eller någon i min ålder behöver veta. Jag blev modig och vältalig. Jag fick större förtroende för andra människor. Jaha! Man kan säga att kriget hade någon nytta, men finns det någon som tror att kriget har någon nytta? Efter kriget har jag blivit starkare och med ännu stadigare steg är jag nu beredd att gå mot framtiden.

(29) Hana Khalle: 1995

Vi satt uppe på natten en dag före krigsutbrottet. Klockan var halvelva på natten. Jag, min far, min mor och mina syskon bläddrade genom TV-kanalerna.. nyheter .. konst ... idrott .. skitsnack ... viktigt snack... och helt plötsligt ringde telefonen och jag svarade:

- Hej Lana. Ja! Imorgon klockan halvsju på morgonen ska vi gå till skolan tillsammans.
OK min käraste? Jag väntar på dig.

Hon kom klockan halvsju på morgonen. Under hela vägen till skolan tjafsade vi om vem av oss som pluggat mer än den andra. Hur som helst så kom vi fram till skolan, deltog i provet och gick hem från skolan.

När Lana skrattade så skrattade hela världen med henne. Jag kände att hon är den som älskar mig mest på jorden. Vid ett tillfälle hade jag glömt att göra matteläxan. Hon tog mot häfte och bytte mot sitt. Hon tog straffet istället för mig.

När vi var på väg från skolan hörde vi dånet av stridsflygplanen.. och sedan kom en explosion. Jag blev mycket rädd. Det var första gången i hela mitt som jag hör ett sådant skräckinjagande ljud. Lana kom närmare. Hon höll mig i handen och tittade rakt i mina ögon. Hon sade med leende att jag inte skall vara rädd för döden. Döden kommer aldrig att skilja oss från varandra. När hon pratade med mig fylldes helt plötsligt hela gatan med damm, missilerna oljud och explosioner som avlöste varandra.

Hon kramade mig hårt och efter en stund ramlade hon ur min famn och röken lättade. Jag tittade på min skjorta och såg att den var besudlad med blod. Jag trodde att jag har blivit träffad. Jag började skrika efter Lana. Jag tittade på marken och såg att Lana låg på marken. Hon tittade mot mig, skrattade och grät samtidigt. Jag höll hennes hand och hon sade till mig ”Var inte rädd. Döden kommer inte att skilja oss åt”. Hennes hand ramlade ner från min hand.

Folk samlades runt oss. Helt plötsligt kom ambulansen och sjukvårdarna ville ta henne från min famn. Jag föll över henne och kramade henne ännu hårdare. Sjukvårdaren sade till mig ”Det räcker. Släpp henne! Hon är hos Gud nu! Jag började skrika och jag svimmade. Jag vaknade på sjukhuset men för första gången var inte Lana med mig.

Jag sitter uppe ganska länge på natten och hoppas att telefonen ska ringa och att jag får höra Lanas röst säga till mig.. Vi ses klockan halvsju...

(30) Wiaam Al Diri: 1997

Det som jag tycker mest om i Gaza är Barcelonas folkpark. Jag brukade besöka den tre gånger varje vecka. Jag brukade tillbringa hela dagen där, med gungor, lek och skratt med mina väninnor. Men under kriget kom ockupationsmakten och jämnade den med marken med sina grävmaskiner. När jag besökte platsen började jag gråta. Jag mindes var jag lekte och den plats där gungorna var uppställda. Jag mindes våra skratt, jag och mina väninnor.

Jag drömmer om att bli advokat för att kunna försvara de orättvistbehandlade människorna. Och det är gott om dem i imperiet Gaza, eftersom jag känner att Gaza består av 100 stater och en och en halv miljon presidenter.

Pansarvagnarna nådde vårt hus klockan fem på morgonen. Min mamma började plocka ihop saker från hemmet. Inom loppet av några sekunder vändes huset upp och ner. Alla skrek och var och en tog vad den kunde bära och vi gick ut och sprang ute på gatorna utan att veta vart vi ska.

Min farmor sade: Den enda platsen som ni kan gå till är skolorna. Ack vilka fina skolor vi har och finast av dem alla var vår skola. Vi var hundra personer som sov i varje klassrum. Och första natten rök jag ihop med en flicka om en kvartsmeters yta. Vem ska få sova där? Men jag vet inte hur vi somnade till sist. Hur som helst så tror jag att vi sov på varandra.. som ett berg, som gamla kläder, som bortglömda trasor.

Tre dagar senare återvände vi till vårt hem och vårt kvarter men det var mycket som var förändrat. Kvarteret såg inte ut som det var och folket betedde sig som de gjorde tidigare. Och det som förändrades mest hos mig är att jag har förvandlats till en pratkvare som baktalar andra. Jag svär att jag inte längre kan hålla tunga för tunga. Vår teatertränare sade till mig att sådana saker är normala i Gaza, och han menade att folk baktalade varandra, men att den enda skillnaden mellan mig och dem att ingen av dem erkänner att de baktalar andra! Jag erkänner vid mina sinnens fulla bruk att jag är en person som baktalar andra. Ibland när jag inte har någon att snacka skit om så gör jag detta mot mig själv.

(31) Yasmine Jaarour: 1996

Vår framtid i Gaza ligger på en djävuls handflata. Det är ett ordspråk som betyder att situationen liknar en vulkan vars utbrott kan ske när som helst. Det är precis som om vi sitter ombord på en båt som seglar i hårdsjö utan kapten, ibland girar den till höger och ibland till vänster. Ingen vet åt vilket håll den kommer att gira nästa gång.

Jag har hört att barndomen är helig i andra länder och att barn kan leva utan problem och rädsla. Men Gazas barn är bortglömda och har på ett konstigt sätt hamnat utanför idealbilden. Gazas barn är de som lider mest av orättvisan, eftersom samhället behandlar inte dem som barn. När som helst kan man behandla dem som vuxna och ibland som småbarn. De flesta behandlar barnen som om de vore kroppar utan hjärnor. När ser ett barn sälja saker på gatan eller arbetar på en butik så tänker jag att världens andra barn leker, att de har det roligt och de lever i säkerhet. Jag svär att mitt hjärta slits i delar av sorg över deras situation och jag gråter ibland.

I Gaza finns ingen fromhet och det finns inga barn här. Pojken föds hos som om han vore en karl och ett flickebarn föds som en brud.

Innan kriget var min pappa mycket snällare mot mig. Jag önskar innerligt att han skall komma och ta mig i sin famn, som han gjorde förr. Men måtte Gud hjälpa honom att stå ut, eftersom han förlorade 5 hektar mark på en enda sekund under kriget. Bondgården var 60 år gammal. Ockupationsarmén sköt en missil, som brände alla apelsiner som växte i den. Vi hade tur eftersom jag och min far höll på att bli dödade där eftersom vi stod nära fönstret. Hade inte pappa kastat mig mot golvet så skulle splittret trängt i min kropp.

Efter kriget besökte jag Rafahs gränsövergång. Jag såg Palestinas flagga och Egyptens flagga vaka på var sin sida med taggtråd mellan. Jag kände att det finns skillnad mellan de två flaggorna och att stängslet är gränsen till det stoooooooooora fängelset som vi lever i. Jag tänkte "Hur kan världen vara så nedrig och orättvis?". Jag önskade om jag kunde ta bort alla gränser och att det sluta vara skillnad mellan etniciteter och religioner och att alla människor på jorden skall förbrödras. Min dröm blev att jag vill leva i ett land där det råder säkerhet, även om det skulle finnas i en liten by eller i en liten ö, långt borta och ligger långs bort i världen.

Jag önskar bli specialist inom metafysik (frågan om verklighetens grundläggande natur). Vet ni varför? Jo, det är på grund av att jag tror att hela Gaza är utom verklighetens grundläggande natur. Jag har haft nytta av att bo i Gaza och vill så gärna överföra mina erfarenheter till andra.

Al Shagaiyahs flyktingläger är alltid i händelsernas centrum. Varje gång ockupationsmaktens vill attackera Gaza så hedrar den oss genom att passera vårt hem. När kriget började så lämna alla människor sina hem eftersom det är vanligt att Al Shagaiyahs flyktingläger åker på den första smällen. Och därför är det naturligt att folk flyr från sina hem.

Från länder över hela världen ringde folk till min far och försökte övertala honom att lämna huset. Mina bröder ringde från Algeriet. Mina morbröder ringde från Amerika. Mina farbröder ringde från Ankara. Hela världen vädjade till min far men han vägrade hårdnackat. Han vägrar att lämna Al Shagaiyah. Det har gått 3 dagar sedan min mor hade plockat ihop våra saker och vi befann oss i uppskjuten resa. Vi ville gå hem till min syster eftersom det är säkert där. Efter att snackat oss blodiga för att övertala honom sade han ”Åk ni.. jag följer efter senare”.

Hur ska vi kunna åka och lämna honom? Min mor var intelligent. Hon lämnade allt bröd hemma och ni vet hur dyrbart brödet är under krigstillstånd. Direkt när vi anlände hem till min syster kontaktade min mor honom och sade: Snälla Salman! Jag har glömt allt bröd. Kan du ta hit det? Salman ramlade i fällan. Han hämtade brödet och vi släppte inte honom.

Nästa dag på morgonen väcktes vi av en vitfosfor missil som fyllde hela gatan med rök. Vi grät alla och kunde inte stoppa tårfloden som fosfor satte igång. Missilen var enklare för oss än min fars skadeglädje mot oss. Han sade till oss: !Jag sade till er låt oss stanna hemma eftersom det är bättre för oss. Det är bara människans hem som står ut med vad människan gör.”. Och vad han babblade på. Det som gjorde honom ännu säkrare på sin sak var att moskén i närheten av min systers bostad och hennes grannars hus raderades ut från jordens yta under bombardemanget. Ni vet sedan hur min far häcklade oss. Han vill omedelbart åka hem. Han hann inte avsluta sin mening förrän vi fick ett meddelande om att vårt grannhus i Al Shagaiyah hade bombats och att hela fasaden på vårt hus flög all världens väg. Då och för första gången vågade vi titta far i ögonen.

Vi stannade hemma hos min syster. Men det var helt uppenbart att man aldrig är säker oavsett var man befinner sig i Gaza under kriget.

Efter kriget började jag ta på mig rena kläder och gjorde mig i ordning hela tiden, eftersom jag tänkte att om jag skulle dö så vill jag dö vacker. Men det största problemet för mig var ”Tänk om det ramlar en missil över mitt huvud. Då kommer jag att slita i 100 bitar. Jag vill dö som en enda bit”.

Ack Gaza och ack Gazas drömmar! Vår önskan har blivit att dö en vacker död, och inte att
leva ett vackert liv!

(33) Yasmine Katbeh: 1996

När kriget bröt ut var jag, mamma och min syster i Ryssland. Detta gjorde att jag gick hela tiden och vara mycket orolig för pappa. Vi önskade att lämna Ryssland och åka tillbaka till Gaza för att vara bland våra släktingar och uppleva händelserna tillsammans med dem. Så fort kriget var slut och gränsövergången öppnades på nytt så återvände vi till Gaza. Ända sedan vi anlände hit är det enda som vi får höra är historier om kriget.

Jag kunde inte somna när jag var i Ryssland av min oro över min fars situation. När mobilen ringde innan kriget och den som ringer befinner sig i Gaza brukar vi glada över samtalet och slåss om vem ska ta samtalet. Men när kriget pågick så anade vi det värsta när någon ringde till oss från Gaza. Vi vädjade till Gud att skydda oss från de dåliga nyheterna. Vi brukade titta på varandra för att se vem som vågar ta samtalet på mobilen.

Efter kriget förändrades många saker hos mig. Jag började se saker och ting från en annan vinkel. Jag började tycka om landet. Livet har blivit vackrare och jag har blivit vackrare. Mina vänner och väninnor förändrades. Jag fick mer mogna och äldre väninnor. Jag blev modig och vågade till och med inför pappa. Jag kan stå emot vem som helst. Jag och min mamma blev väninnor. Vi sitter långa och många timmar på natten och pratar med varandra om allt och alla.

I framtiden och om jag blir stor, eftersom det är en ståt dåd att man blir äldre eftersom döden lurpassar bakom husets hörna. Jag önskar bli barnskötare och försvara deras rättigheter eftersom jag känner att Palestinas barn, föds som gubbar. Vi kan till och med hitta ett 6 årigt barn som försörjer en hel familj.